

EL VIATGE DE KAHILA

Kahila era una xiqueta que vivia a Síria amb els seus pares i el seu germà Mohamed. No tenien una vida molt acomodada, però hi eren feliços. Quan Kahila complí els 13 anys, va començar la guerra al seu país, i tant a la seua família com a la resta de població, van ser atemorits durant bastant de temps. Kahila es dedicava a escriure per a fugir de tot el que estava patint, perquè, encara que costa imaginar-ho, escriure feia que s'oblidava dels sorolls de les armes disparant, o de la polseguera que feien les cases mig derruïdes. Els pares de Kahila intentaven dissimular tot el que podien davant dels seus fills. Al germà petit li cantaven cançons de bressol, i alçaven la veu per a que no escoltara els sorolls de les persones que intentaven fugir sense aconseguir-ho.

Però, un dia, a Kahila li caigué el món damunt. El seu pare va ser afusellat per un grup de radicals enmig del poblat on hi vivien, encara que no es podia anomenar així, ja que sols hi quedaven trossos de parets d'antigues llars on hi vivien famílies que no tenien res a veure amb el conflicte que va provocar la seua mort.

A partir d'això moment, Kahila no va ser la mateixa. Tampoc l'escriptura podia arreglar una cosa com aquesta, i crec que és impossible intentar oblidar una situació pareguda. Però, va començar a escriure un diari, i sempre, abans de dormir, escrivia la seua situació i com havia suportat el dia, perquè òbviament, en unes condicions així no es viu, es sobreviu.

Un dia, la seua mare, aconseguí una última oportunitat per a ella i per a la seua família. Per suposat que no era segura, però tampoc hi tenia diners per a més, i de fet, molt pocs hi aconseguien alguna cosa pareguda. Amb el seu germà i la seua mare, caminaren durant cinc dies per a arribar a l'última esperança de fugir del país, una llanxa de plàstic mig desunflada on hi havien 25 persones més intentant creuar un mar sencer. No sabien on es dirigien, tampoc quants dies anaven a estar allí. Kahila ja no podia escriure res en el seu diari, no hi podien tindre cap objecte, tan sols un poc d'aigua i menjar, però ella, cada nit, li contava a la seua mare i al seu germà les coses com si estiguera escrivint en el seu diari en veu alta.

Començaren a posar-se malalts, i cada vegada que ho meditaven i s'adonaven que, tal vegada no hi arribarien a cap lloc, que es quedarien allí, morint-se de fam, fred o de set. Ningú deia res però a la vegada tots sabien. A la llanxa hi havia dones, xiquets i homes. Dues de les dones estaven embarassades, una d'elles menor d'edat, de segur que hi havien sigut forçades durant el conflicte. El cas es que tots estaven igual, pensant el mateix. Tenien por de morir i no ser recordats per ningú, però encara que pensaren això, donaven falses esperances als xiquets, potser es sentien massa mal per a explicar-los tota la veritat a uns xiquets tan xicotets.

Passaren els dies, i es quedaven sense aigua, alguns de fet agafaven les samarretes i intentaven llevar-li la sal a l'aigua fent uns filtres, però era impossible, i es que en casos desesperats, es sol dir que mesures desesperades. De sobte, una llum. Seria això la seua salvació, pensaren. Que ingenus. Solament escoltaren unes veus que parlaven un llenguatge que no coneixien. Algú els ajudaria, suposaren. Cada vegada s'apropaven més a la costa, i hi podien veure millor gràcies a les llums que hi havia. Eres 10 homes, amb un trage obscur, que portava al pit com un símbol amb

tres colors, el roig el groc i el roig.

Encara no sabien on hi estaven, però estaven feliços. Encara que s'aproparen a la costa, encara estaven lluny, i tampoc sabien nadar, a part de que l'aigua estava congelada. Però, just quan pensaven que els anaven a ajudar donant-los alguna cosa per poder apropar-se a la costa, un cos va eixir disparat des del lloc on es trobaven els homes amb uniforme. Però, no sols un, molts més. Volien donar-los a ells, no sabien perquè, no havien fet res mal. Es van adonar que eren com les pilotes amb les que jugaven de petits, però la diferència es que ells, eixes pilotes no les utilitzaven per a jugar.

La gent de la llanxa va començar a cridar, però el pitjor moment encara no hi havia arribat. Quan res podia eixir pitjor, una pilota travessà la llanxa i es començà a punxar amb tots damunt. La gent es llançava al mar desesperada, i els homes d'abans, miraven i contaven la gent que s'estava ofegant. L'aigua estava molt freda, i això va provocar que cada vegada, els costara més nadar i aguantant flotant. Tampoc pareixia que els homes uniformats tingueren la intenció d'ajudar-los, pareixia que els agradara com famílies senceres s'afonaven al mar. Pensaren que era una forma cruel de morir, sense ajuda, ni tampoc algú que els recordara. Tots s'oblidarien d'ells i continuarien amb la seua vida com si no hagués passat res. Perquè, quan una persona té molta influència i mor, tots els recorden, però ells, que no en tenien res, per qui anaven a ser recordats?

La mare de Kahila era una dona valenta, una persona que no es rendeix fàcilment, però es que en un moment com aquest, l'increïble seria no rendir-se. La seua vida no havia sigut com la dels fills d'actors de Hollywood, si no que ella més bé, havia de buscar les coses per sobreviure un dia més. Tota la seua història li passà pel cap, i just, quan recordà els moments més tràgics de la seua vida, va ser quan deixà de lluitar. El fred ajudà a mantindre les seues cames immòbils, i poc a poc, es va anar afonant dins la mar. Tampoc hi va intentar flotar més, perquè sabia que lo inevitable, era inevitable, i deixà el món a la seua última imatge, els colors que portaven en el pit els homes que no els va ajudar.

Mohammed, al no veure a la seua mare, es va adonar del que estava passant, i és trist que un xiquet amb tan sols 7 anys, haja de prendre una de les més tristes decisions que existeixen, perquè, de vegades, a la gent li resulta més senzill acabar amb tot, que seguir lluitant per a aconseguir una cosa que mai va a ocórrer.

Per últim, Kahila, una lluitadora nata que tingué mala sort en la vida. No va poder resistir més, perquè les ànsies de viure no eren més fortes que la tristesa que inundava el seu cap com si fora l'aigua que estava entrant dins dels seus pulmons. Perquè pensà que de vegades és més fàcil acceptar una realitat, que inventar-se un compte amb un final feliç. Va decidir deixar-lo tot, i assumir la crua realitat que estava vivint, i va fer tot el que altres volien fera.

Al final, Kahila no va poder acabar el seu diari, tampoc va poder demostrar que podia ser el que es proposara, perquè ningú li va donar oportunitats. La seua mare no va poder donar la gran notícia, un nou germanet els esperava, i Mohammed, no va poder complir el seu somni, aprendre a cantar i ensenyar als xiquets més desfavorits.